

[truth] LINK

12 Odihnă, în sfârșit!

descoperă.conectează-te.experimentează

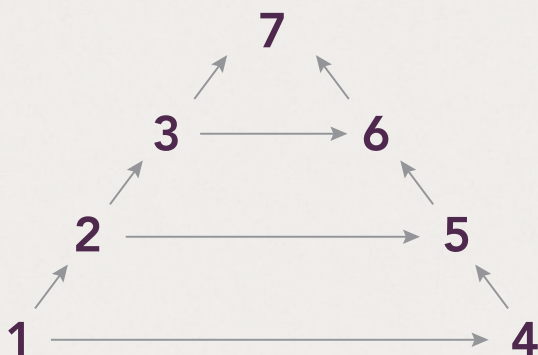
12 ODIHNĂ, ÎN SFÂRȘIT!

DESCOPERĂ

Sabatul este un semn ce ne aduce aminte în fiecare săptămână atât de creație, cât și de răscumpărare. Acesta simbolizează odihna pe care o avem în relația cu Dumnezeu – libertatea de care ne bucurăm atunci când nu mai încercăm să ne asigurăm favoarea Lui prin eforturile proprii, și ne încredem în faptul că deja o avem.

SIMBOL AL CREAȚIEI

Raportul Genezei din primele două capitole se derulează într-o manieră deosebit de frumoasă, formând un procedeu literar numit chiasm, care înseamnă de fapt că narațiunea respectă tiparul a două laturi ascendente care ating un punct culminant, ca un munte sau o coloană. Prima zi corespunde celei de a patra; a doua corespunde celei de a cincea, iar a treia, celei de a șasea, ziua a șaptea fiind chiar la vârf.

Prin această structură poetică foarte simplă, vedem cum Dumnezeu lucrează după un tipar, mai întâi **formând** spațiul și apoi **umplându-l** cu conținut. În primele trei zile, Dumnezeu formează niște spații, separând elementele materiale ale creației. În următoarele trei zile, El **umple** aceste spații cu lucruri deosebit de frumoase. În prima zi, Dumnezeu formează cerul și pământul, și separă lumina de întuneric, iar în cea de-a patra zi, El **umple** acest spațiu, creând soarele, luna și stelele. În cea de-a doua zi, Dumnezeu **formează** alte două spații – apa și cerul –, iar în a cincea zi, El le umple cu pești și păsări. În ziua a treia, El **formează** uscatul, iar în ziua a șasea **umple** acest spațiu cu animale și cu ființe umane. În cele din urmă, ajungem la punctul culminant al procesului creației, la centrul chiasmului: Dumnezeu Se odihnește de munca Lui și umple ziua a șaptea cu binecuvântare și sfințenie.

„Astfel au fost _____ cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea, Dumnezeu și-a _____ lucrarea pe care o _____ și în ziua a șaptea S-a _____ de toată lucrarea Lui pe care o _____. Dumnezeu a _____ ziua a șaptea și a _____-o, pentru că în ziua aceasta S-a _____ de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” (Geneza 2:1-3)

Odihna aceasta nu a venit în urma epuizării fizice, care ar necesita somn, ci a fost de fapt o odihnă în sensul de satisfacție, care implică bucurie. Dumnezeu nu este obosit, ci este fericit, mulțumit, împlinit. Iar acesta este planul Lui și pentru noi – anume, să fim binecuvântați, trăindu-ne viața cu bucurie și împlinire. Cuvântul „sfințit” înseamnă de fapt **unic** sau **distinct**. Așadar, Dumnezeu ne-a oferit Sabatul ca un spațiu unic în timp, rezervat pentru bucuria și părțasia dintre El și noi. Unii oameni au sugerat ideea că Sabatul a fost dat numai evreilor, însă din raportul Genezei vedem că „Sabatul a fost făcut pentru om” (Marcu 2:27) cu mult înainte ca poporul evreu să fi existat. Sabatul este un timp pus de-o parte, în care fiecare om poate avea o părțășie deosebită cu Cel care l-a creat.

Acest lucru ne conduce la un alt element vital al istoriei creației: omul a fost creat în cea de-a doua jumătate a zilei a șasea, după ce toată „munca” fusese deja încheiată de Dumnezeu. Omul nu a contribuit cu nimic la procesul creării lumii și nici nu a fost martor la actul creării. Adam și Eva s-au trezit la viață ca beneficiari ai harului divin, primind prin credință viața și toate celelalte binecuvântări ca un dar. Aceeași calitate a relației este valabilă și în dreptul actului de mântuire a omului, așa cum vom vedea în continuare.

SIMBOL AL SALVĂRII

Citiți Exodul 20:8-11. Vedem aici că Sabatul este una dintre Cele Zece Porunci, ceea ce înseamnă că este veșnic și de neschimbat. Dar care să fie oare logica din spatele acestui adevăr? De ce este Sabatul parte din legea veșnică a lui Dumnezeu? Pentru că Sabatul ne descoperă cine este Dumnezeu și cine suntem noi în relație cu El: El este Creatorul, iar noi suntem ființe create de El; acest adevăr ne plasează într-o stare de dependență încrezătoare

față de El. Toată lucrarea pe care o facem are loc în parametrii lucrării pe care El deja a făcut-o pentru noi, creându-ne pe noi și lumea materială în care trăim.

Citiți acum Deuteronomul 5:12-15 și comparați pasajul cu cel anterior. Aici, vedem că Cele Zece Porunci sunt date pentru a doua oară. De data aceasta însă, Sabatul nu mai este un simbol al creației, ci un semn pentru eliberarea din sclavie sau pentru răscumpărare. După cum creația a avut loc prin puterea lui Dumnezeu în exclusivitate, noi fiind beneficiarii darului Său, tot astfel, mântuirea este realizată doar prin puterea lui Dumnezeu, iar noi suntem beneficiarii acestui dar.

În repetate rânduri, Biblia folosește pentru salvare un limbaj împrumutat din câmpul semantic al creației:

„_____ în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic! Nu mă lepăda de la Fața Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt. Dă-mi iarăși bucuria _____ Tale, și sprijină-mă cu un duh de bunăvoință!” (Psalmii 51:10-12).

„Căci prin har ați fost _____, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost _____ în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:8-10).

Studiind Evanghelia după Ioan, vedem că Isus împrumută un limbaj folosit în Geneza, în contextul Sabatului: „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). În Geneza citim despre încheierea lucrării de creare. Aici, Isus vorbește despre încheierea lucrării de salvare a omului. Apoi, după ce este răstignit, Isus strigă: „S-a sfârșit!” (Ioan 19:30). Astfel, Isus moare după ce a „încheiat” „lucrarea” de răscumpărare a omului. El a murit în a doua jumătate a unei zile de vineri, în ziua a șasea. Apoi, în ziua a șaptea, sâmbăta, S-a odihnit în mormânt, iar duminică, în prima zi a săptămânii, a înviat (Luca 23:54 – 24:3). Prin moartea Sa pe cruce, Isus a confirmat faptul că Sabatul este un semn veșnic al lucrării Sale încheiate de salvare a omului.

Vedem deci că Sabatul este un semn care ne arată că mântuirea noastră este 100% darul fără plată al lui Dumnezeu, că este în întregime o realizare ce îi aparține doar Lui, și că o putem primi în inimile noastre prin credință. Fiind conștienți de acest lucru, Sabatul ne va păzi de legalism și încredere în sine, determinându-ne să ne punem toată încrederea și speranța în Isus, care ne este atât Creator, cât și Răscumpărător. Sabatul ne spune că faptele noastre bune nu contribuie cu absolut nimic la mântuirea noastră, în timp ce ele sunt o mărturie pentru puterea creatoare a lui Dumnezeu în noi, dând naștere unei ascultări autentice, care pornește din interior; acest lucru ne conduce la relația dintre Sabat și noul legământ.

SABATUL ȘI NOUL LEGĂMÂNT

Pentru că Sabatul este un simbol al mântuirii prin har, doar prin credința în Hristos, el este un simbol și pentru noul legământ, care ne învață că adevărata ascultare de legea lui Dumnezeu izvorăște din interior, fiind motivată de dragoste. Pasajul din Isaia 56:1-7 vorbește despre venirea lui Mesia, Isus Hristos, și despre formarea bisericii Noului Testament. Citiți profeția și discutați ce spune despre credincioșii Noului Testament, atât evrei, cât și ne-evrei, în contextul păzirii Sabatului. Observați fiecare folosire a cuvintelor salvare, legământ, Sabat și fiecare referire la credincioșii ne-evrei.

Haideți să mergem acum în Noul Testament, în cartea Faptele apostolilor. În capitolul 13, citim că apostolul Pavel a venit în orașul Antiohia: „În ziua _____, au intrat în sinagogă și au șezut jos” (v. 14). Conducătorii sinagogii l-au invitat să vorbească, iar el a acceptat. După ce a ținut predica, citim:

„Când au ieșit afară, _____ i-au rugat să le vorbească și în _____ viitor despre aceleași lucruri” (v. 42). Pavel a acceptat propunerea, iar „în _____ viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu” (v. 44).

Exact ca în profeția din Isaia 56, vedem cum credincioșii Noului Testament, evrei și neamuri deopotrivă, păzeau Sabatul. Acest lucru are sens dacă ne gândim la faptul că Sabatul este un simbol atât pentru lucrarea încheiată de creare a Pământului, cât și pentru lucrarea încheiată de salvare a omului.

Totuși circulă în creștinism o concepție greșită, gravă și nebiblică. Se spune că Isus și apostolii Săi au desființat Sabatul și au pus în loc păzirea duminicii, iar păzirea Sabatului înseamnă legalism. Dar, după cum tocmai am aflat, situația stă exact invers. În primul rând, Sabatul nu poate fi schimbat, deoarece a fost instituit la creație pentru întreaga omenire și este o parte a însăși legii lui Dumnezeu. În al doilea rând, Sabatul, care a debutat ca memorial al puterii creatoare a lui Dumnezeu, este în același timp un memorial al puterii mântuitoare a lui Dumnezeu și, prin urmare, exact opusul legalismului, în virtutea a ceea ce comemorează. Adevărul este că în Biblie nu există nicio afirmație prin care să se instituie păzirea duminicii în locul Sabatului lui Dumnezeu. Cum se face atunci că atât de multe biserici nesocotesc Sabatul și țin duminica? Istoria oferă un unic răspuns: păzirea duminicii a fost introdusă în practica creștină de catolicism, de la cultul închinării păgâne la soare din Imperiul Roman.

CONECTEAZĂ-TE

Înclinația de a ne încrede în noi înșine și de a căuta cu disperare să câștigăm favoarea lui Dumnezeu prin faptele noastre este absolut firească, fiind caracteristică ființelor umane căzute. Isus ne invită să avem o experiență spirituală radical diferită.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30). Munca la care Se referă Isus aici nu este munca fizică, ci mai degrabă o muncă psihică, emoțională, pe care o facem sub presiunea sentimentului că trebuie să lucrăm pentru a ne câștiga mântuirea. Știm acest lucru pentru că promisiunea are în vedere odihnă pentru „suflet”, (*psyche*, în limba greacă), nu pentru trup. Aceasta este un alt fel de odihnă de care avem nevoie, mai profundă, și se referă la liniștea pe care o descoperim știind că Dumnezeu ne iubește și ne salvează datorită frumuseții caracterului Său, și nu pentru că am fi făcut noi suficient de multe fapte bune pentru a ne face vrednici de dragostea Lui. Când intrăm în odihna harului Său, suntem înviorați, primim forțe proaspete și primim o motivație puternică și curată – dragostea, care este adevărata și singura sursă a ascultării.

EXPERIMENTEAZĂ

Aleg să păzesc ziua de Sabat, ca simbol al lucrărilor încheiate de creație și de răscumpărare.

Isus a spus că „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul, pentru Sabat; așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului” (Marcu 2:27,28). Sabatul este ziua Domnului. Ea îi aparține, la fel cum și eu îi aparțin, fiind răscumpărat prin harul Lui, în care mă odihnesc prin credință. Îl laud pe Dumnezeu pentru că a creat ziua de Sabat pentru oameni, deci și pentru mine, ca simbol săptămânal al dependenței mele totale de El pentru a fi mântuit.